

69

му и каза извърнат към Теофила:

- Хайде.

Кръглоликият момък, който се казваше Константин, спря песента си, остави лютнята и извика:

- Докато не се съмне, аз не мърдам от тука!

Ефросина прекъсна разговора си с Адриана и се отправи към Иваница. Слажи ръце на раменете му и почувствува как юношата потрепера от докосването ѝ.

- Защо бързаш да избягаш, княз Иваница? Толкова ли се боиш от Ефросина?

Смях сгърчи устните на юношата.

- Иваница не се бои от нищо. Най-малко от една хетера, - и тихо прибави: - Мога ли да знам, колко перпери ще получиш от василевса за тази услуга?

Жената отстъпи назад внезапно побледнела от жестоката обида. Сълза блеснаха ѝ очите. Тя бавно сне от пръста си огромния смарагд. Подаде го на княза.

- Василевсът не може да ^{ми}плати повече от това, което струва този пръстен. Ти не познаваш Ефросина... Вземи го.

Иваница остана неподвижен.

- Вземи - повтори властно тя и добави с внезапно потъмнял, треперящ глас. - Вземи. Давам ти го, защото те обичам...

Пое ръката му с преданна нежност и сложи пръстена на показалеца.

Каква пантомимка... Как изкусно играе това, което са ѝ заповядали - си мислеше с безкрайна тъга Иваница и като направи знак на Теофила, се отправи към вратата.

- Иали ще дойдеш утре вечер пак? - попита тихо хетерата, когато си обличаха наметките в предверието.

- Не - отвърна хладно варваринът, сне пръстенът ѝ и го